

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/40/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6316205215
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6316205215.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, právne zast. JUDr. Barbora Korenecová, advokátka, AK so sídlom Malinovo, Slniečná 765/3, proti žalovanému: L. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom L., K. XXX/XX, v konaní o zaplatenie 1.712,76 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 1C/91/2016 - 55 zo dňa 19. 12. 2016, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 1C/91/2016 - 55 zo dňa 19. 12. 2016 vo výroku I. o d m i e t a .

II. Rozsudok okresného súdu vo výroku II. a III. p o t v r d z u j e .

III. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Brezno (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 863,04 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 863,04 Eur od 25. 05. 2010 až do zaplatenia, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.). Vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.) a tretím výrokom rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.712,76 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.712,76 Eur od 18. 02. 2009 do zaplatenia a náhrady trov konania, pričom žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 09. 10. 2008 žalobca, ako veriteľ, poskytol žalovanému úver vo výške 863,04 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť s príslušným poplatkom vo výške 849,76 Eur, spolu vo výške 1.712,81 Eur za podmienok dohodnutých v zmluve, a to v 12-ich mesačných splátkach po 142,74 Eur počnúc dňom 13. 01. 2009. Žalovaný nezaplatil ani jednu splátku úveru a žalobca nadobudol podozrenie, že žalovaný uzatvoril zmluvu o úvere s úmyslom vôbec ju nesplácať. Preto na žalovaného podal trestné oznámenie. V dôsledku uvedeného Okresný súd Brezno trestným rozkazom č. k. 4T/84/2010 - 70 zo dňa 19. 05. 2010 uznal žalovaného za vinného zo spáchania prečinu úverového podvodu a žalobcu ako poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. Keďže žalovaný neuhradil žiadnu platbu, žalobca svoj nárok uplatnil súdnou cestou v tomto konaní. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, v rozsudku napadnutom odvolaním poukázal na ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 (Občianskeho zákonníka, ďalej len „OZ“), § 442 ods. 1 OZ, § 563 OZ. V odôvodnení konštatoval, že žalobca si podanou žalobou uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom, ktorého sa s poukazom na trestný rozkaz Okresného súdu Brezno č. k. 4T/84/2010 - 70 zo dňa 19. 05. 2010 dopustil žalovaný voči žalobcovi. Škodové konanie žalovaného

spočívalo v tom, že žalovaný pri uzatvorení zmluvy o úvere so žalobcom neuviedol pravdivé údaje o svojich príjmoch, keď ako doklad o svojom príjme z podnikania predložil faktúry a k nim prislúchajúce pokladničné doklady, ktoré sa neskôr ukázali ako nepravdivé. Žalovaný žiadnu splátku zo zmluvy o úvere neuhradil a spôsobil tak žalobcovi škodu, ktorú si žalobca v tomto konaní uplatnil v celkovej výške 1.712,76 Eur pozostávajúcej z istiny poskytnutého úveru vo výške 863,04 Eur a ušlého zisku (poplatku) vo výške 849,76 Eur. Takto skutkovo vymedzený nárok na náhradu škody súd posúdil podľa § 420 ods. 1 OZ a ďalej sa zaoberal výškou uplatnenej škody. V danom prípade konštatoval, že bolo nepochybné, že skutočnú škodu predstavuje suma 863,04 Eur, teda suma, ktorú žalobca reálne poskytol žalovanému v zmysle uzatvorenej zmluvy o úvere. Žalobca si podanou žalobou však uplatnil i nárok na zaplatenie sumy 849,76 Eur ako poplatku dohodnutého v zmluve, ktorý má predstavovať z jednej tretiny úrok a dvoch tretín náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou. Požadovaná výška poplatku je však iba tvrdením žalobcu, ale podľa názoru súdu nie je preukázaným nárokom, ktorý by súd mohol posúdiť ako ušlý zisk podľa § 442 ods. 1 OZ. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na naplnenie subjektívnej stránky trestného činu úverového podvodu sa vyžaduje, aby páchatel už v čase uzatvárania zmluvy o úvere konal v úmysle vypožičané peniaze buď vôbec nevrátiť, alebo ich nevrátiť v dohodnutej lehote, alebo konal aspoň s vedomím, že ich v dohodnutej lehote nebude môcť vrátiť a že tým uvádza iného do omylu, aby sa na škodu jeho majetku obohatil. Škoda v súdnej veci vznikla následkom trestného činu podvodu v situácii, keď žalovaný už pri uzatváraní zmluvy nemal úmysel úver (istinu) vrátiť a ak nemal úmysel vrátiť istinu, potom nemohol mať v úmysle dohodnúť a platiť akékoľvek poplatky. Žalobca by navyše nezískal poplatok v uvedenej výške, ak by žalovaný poskytol pri uzatváraní zmluvy správne informácie o svojich príjmoch a výdavkoch, teda, ak by poskytnutie úveru protiprávne nevytlákal, pretože v takom prípade by zmluva nebola uzavretá a žalobca by nebol uvedený do omylu ohľadom splnenia podmienok na poskytnutie úveru. Súd mal za to, že pri uvedení pravdivých údajov by žalobca žalovanému úver neposkytol a žiadna zmluva by nebola uzavretá. Ak by nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere, žalobca by nemohol mať nárok ani na žiadny poplatok. Z vyššie uvedených dôvodov súd považoval podanú žalobu za dôvodnú len v časti, v ktorej sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 863,04 Eur predstavujúcej istinu poskytnutého úveru a vo zvyšku, teda v sume 849,76 Eur predstavujúcej poplatok, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Nakoľko sa žalovaný s nesplnením peňažného záväzku dostal do omeškania, súd žalobcovi priznal i úrok z omeškania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Podanie odvolania dôvodil poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a namietal, že zmluva o úvere bola uzavretá s dlžníkom ako podnikateľom, označeným IČOm, v zmysle Obchodného zákonníka. Z vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvoma podnikateľskými subjektmi. Nakoľko dlžník nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vzájomný právny vzťah účastníkov konania je teda obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec namieste. Nie je možné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko zmluva bola uzatvorená v čase, keď podľa Obchodného zákonníka, sa zmluva považuje za absolútny obchod, a preto nie je možné na ňu aplikovať iné predpisy, ako Obchodný zákonník. Keďže po vzájomnej dohode zmluvné strany uzatvorili zmluvu podľa Obchodného zákonníka, aplikácia Občianskeho zákonníka, či iných zákonov, ktoré slúžia prioritne na ochranu spotrebiteľa, je vylúčená. Dlžník si vzal úver za účelom podnikania, čím bol vyňatý spod pozitívneho vymedzenia pojmu spotrebiteľ. O spotrebiteľa ide jedine v tom prípade, ak si vzal úver na osobnú potrebu, a teda nie na účely podnikania, povolania či zamestnania. Ďalej poukázal na ustanovenie § 501 ObZ ods. 2, podľa ktorého, ak zmluva určuje, že úver možno použiť iba na určitý účel, môže veriteľ obmedziť poskytnutie peňažitých prostriedkov iba na plnenie záväzkov dlžníka prevzatých v súvislosti s týmto účelom. Ďalej odvolateľ uviedol, že v čase uzavretia zmluvy neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažitých prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažitých prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Ďalej uviedol, že je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období. Na podporu svojich tvrdení odvolateľ poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV pod sp. zn. 8C/22/2011, v ktorom rozhodnutí súd konštatoval, že v prípade žalobkyne nejde o spotrebiteľku a predmetný právny vzťah nemožno

hodnotiť ako vzťah spotrebiteľský, nakoľko z označenia dlžníčky v úverovej zmluve vyplýva, že dlžníčka vystupovala ako podnikateľka - živnostníčka.

3. Ďalej poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 4C/26/2011, v ktorom bolo konštatované, že pokiaľ si zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli postup podľa Obchodného zákonníka, nie je možné považovať navrhovateľa za spotrebiteľa a uzatvorenú zmluvu za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, preto ustanovenia, týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, v tomto prípade nie sú vôbec aplikovateľné.

4. Odvolanie žalobcu bolo žalovanému doručené na vyjadrenie na adresu vedenú v Registri obyvateľstva SR, pričom odvolanie sa považovalo za doručené žalovanému dňom 24. 01. 2017 v zmysle § 111 ods. 3 CSP (fikcia doručenia). Vyjadrenie zo strany žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku) v dôsledku odvolania podaného žalobcom vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 ods. 1 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil. Odvolací súd uvádza, že odvolanie podal žalobca, ktorý uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda v celom rozsahu. Nakoľko výrokom I. rozsudku súdu prvej inštancie bolo žalobcovi vyhovené čo do sumy 863, 04 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 863, 04 eur od 25. 05. 2010 až do zaplatenia, odvolací súd odvolanie žalobcu smerujúce voči tomuto výroku rozsudku odmietol postupom podľa § 386 písm. b) CSP, nakoľko žalobca nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania voči výroku, ktorým bolo rozhodnuté v jeho prospech (§ 359 CSP).

6. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

7. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Odvolací súd uvádza, že v zmysle ust. § 389 a § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi. S prihliadnutím na obsah napadnutého rozhodnutia, rozsah odvolania a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní žalobcu preskúmal odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd v časti čo do sumy 863,04 Eur žalobe vyhovel a vo zvyšku (teda v sume 849, 76 Eur) túto zamietol. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 2 CSP, odôvodnenie rozhodnutia má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP.

10. Odvolací súd poukazuje na to, že je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok žalobcu, tieto spočívali predovšetkým v námietke o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, keď žalobca v podanom odvolaní namietal, že zmluva o úvere bola uzavretá s dlžníkom ako podnikateľom, označeným IČOm, a preto uvedený vzťah nemožno považovať za vzťah spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvoma podnikateľskými subjektmi, a preto nie je možná a prípustná aplikácia Občianskeho zákonníka či iných zákonov, ktoré slúžia prioritne na ochranu spotrebiteľa. Bližšie v odvolaní namietal, že pokiaľ si dlžník vzal úver za účelom podnikania, bol vyňatý z pod pozitívneho vymedzenia pojmu „spotrebiteľ“. V nadväznosti na túto odvolaciu námietku ďalej potom žalobca namietal, že v čase uzavretia zmluvy neexistoval žiadny právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno preto vychádzať len z ustanovení § 53 ods. 6 OZ. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nesúlad odvolacích námietok obsiahnutých v odvolaní žalobcu a odvolaním napadnutého rozsudku, jeho odôvodnenia. Súd prvej inštancie žalovaný nárok posúdil ako nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 OZ a podľa uvedeného súd nárok samotný, ako aj jeho výšku (primeranosť) i posudzoval. Súd prvej inštancie nevyhodnocoval vzťah vzniknutý medzi žalobcom a žalovaným (ako veriteľom a dlžníkom) ako vzťah spotrebiteľský, ale nárok v zmysle podanej žaloby posúdil ako nárok na náhradu škody s prihliadnutím na trestný rozkaz Okresného súdu Brezno č. k. 4T/84/2010 - 70 zo dňa 19. 05. 2010,

ktorým bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu úverového podvodu a žalobca bol ako poškodený odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Súd prvej inštancie preto vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský v žiadnom momente nevyhodnotil a ako spotrebiteľský ho neposudzoval, z rozsudku a jeho odôvodnenia je zrejmé, že neaplikoval ani žiadne právne predpisy upravujúce spotrebiteľské vzťahy, resp. právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Je tak zjavný absolútny nesúlad podaného odvolania, odvolacích námietok s odôvodnením napadnutého rozsudku, pričom uvedený záver možno konštatovať i pokiaľ sa týka odvolacej námietky, ktorou žalobca namietal, že v čase uzavretia zmluvy (o spotrebiteľskom úvere) neexistoval a nebol účinný žiaden právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. I v tejto odvolacej námietke žalobca nadviazal na (nesprávne) posúdenie vzťahu ako spotrebiteľského, keď uviedol, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Odvolací súd, ako už bolo konštatované vyššie, opätovne poukazuje na to, že súd prvej inštancie neposúdil vzťah žalobcu a žalovaného ako vzťah spotrebiteľský a z tohto dôvodu ani nehodnotil výšku odplaty dohodnutej za poskytnutý úver. Súd prvej inštancie, posudzujúc uvedený nárok ako nárok na náhradu škody, keď konštatoval, že škoda vznikla následkom trestného činu podvodu v situácii, keď žalovaný už pri uzatváraní zmluvy nemal úmysel úver (istinu) vrátiť a ak nemal úmysel vrátiť istinu, potom nemohol mať v úmysle dohodnúť a platiť akékoľvek poplatky. Preto by žalobca nezískal poplatok v uvedenej výške, ak by žalovaný poskytol pri uzatváraní zmluvy správne informácie o svojich príjmoch a výdavkoch, teda ak by poskytnutie úveru protiprávne nevylákal. Súd konštatoval, že pri uvedení pravdivých údajov by nebol žalovanému úver poskytnutý a žiadna zmluva by nebola uzavretá. Ak by nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere, žalobca by nemohol mať nárok ani na žiadny poplatok. Z týchto dôvodov súd považoval podanú žalobu za dôvodnú len v časti istiny úveru, t. j. do sumy 863,04 Eur. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie neposudzoval výšku poplatku z hľadiska primeranosti, a žalobu v tejto nezamietol z dôvodu, na ktorý (neprimeranosť výšky poplatku) reagoval žalobca v podanom odvolaní. Zrejmy celkový nesúlad odvolacích námietok smerom k odôvodneniu odvolaním napadnutého rozsudku spôsobil, že žalobca podaným odvolaním nijakým spôsobom nereagoval relevantne na konkrétne dôvody obsiahnuté v odôvodnení rozsudku. Odvolacie námietky, ktoré v podanom odvolaní žalobca použil, sa zjavne týkajú obdobných vecí, kde súdy vyhodnotili vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský. Uvedené sa však netýka prejednávanej veci, kde právne predpisy upravujúce spotrebiteľský vzťah aplikované neboli, a preto i odvolacie námietky žalobcu celkom zjavne nereagujú na odvolaním napadnutý rozsudok a na závery v ňom konštatované a v tom dôsledku nie sú ani spôsobilé privodiť iné rozhodnutie vo veci. Keďže námietky žalobcu napádajúce závery, ktoré súd prvej inštancie neprijal a v napadnutom rozsudku nekonštatoval, nie sú odvolacími námietkami opodstatnenými a dôvodnými, odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil ako vecne správny.

11. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo vzťahu k výroku o trovách konania, ktorý výrok je závislý vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie rozhodol správne aj v časti trov konania, keď konštatoval čiastočný úspech oboch procesných strán, keď ich úspech a neúspech v konaní bol v zásade rovnaký a podľa § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol síce v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu a v zmysle § 255 ods. 1 CSP by mu prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže však odvolací súd z obsahu spisu mal nepochybne preukázané, že žalovanému žiadne trovy konania v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, žalovanému nevznikol ani nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a preto odvolací súd žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).